

Prekluze

Ustanovení § 155 z. o. k. považuje právo na nahlížení do dokladů a právo kontrolovat údaje obsažené v předložených dokladech za součást (širšího) práva na informace (srov. slovní spojení „...a další práva na informace...“). Ustanovení § 156 z. o. k. pak dopadá na všechna informační práva upravená v § 155 z. o. k. Úprava prekluzivní lhůty v § 156 odst. 2 z. o. k. je (přínejmenším co do možnosti tuto lhůtu prodloužit či zcela vyloučit) dispozitivní. Zákon váže počátek běhu prekluzivní lhůty na oznámení společnosti o odmítnutí poskytnutí informace. To je adresovaným právním jednáním společnosti vůči žádajícímu společníkovi. Jde o projev vůle (přičitatelný společnosti), že společníku jím požadovanou informaci neposkytne, mající zákonem předvídané právní následky (zejména rozeběhnutí prekluzivní lhůty k podání žaloby podle § 156 odst. 2 z. o. k.). Bez ohledu na formu (jež není zákonem upravena), v jaké bude toto právní jednání uskutečněno, se musí vždy jednat o určitý a srozumitelný projev vůle přičitatelný společnosti, adresovaný žádajícímu společníku, jenž se dostane do sféry jeho dispozice (srov. § 570 o. z.) a jenž podléhá výkladu podle pravidel § 555 a násl. o. z. Obecně přitom platí, že pouhé mlčení určité osoby nelze považovat (bez dalšího) za její projev vůle.

Sama skutečnost, že se společnost k výzvě společníka nijak nevyjádří (nereaguje na ni), nepředstavuje odmítnutí informace ve smyslu ustanovení § 156 odst. 2 z. o. k., od něhož by započala běžet prekluzivní lhůta k podání žaloby o poskytnutí informace. Neurčuje-li společenská smlouva jinak, platí řečené i tehdy, určí-li žádající společník ve výzvě lhůtu, do které má společnost (podle jeho představ) informace poskytnout. Skutečnost, kdy (k jakému okamžiku) společnost byla (na základě žádosti společníka) povinna informace poskytnout (odvíjející se mimo jiné od okolností konkrétního případu, typu, rozsahu a podoby požadovaných informací, poměrů ve společnosti atd.), je pro počátek běhu prekluzivní lhůty právně bezvýznamná. V případě „mlčení“ společnosti (absence jakékoliv její reakce na žádost společníka) může společník podat žalobu podle § 156 odst. 2 z. o. k. bez ohledu na to, že mu dosud nezačala běžet prekluzivní lhůta podle posledně označeného ustanovení.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 27 Cdo 621/2025-332 ze dne 4.6.2026)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobce M.B., zastoupeného JUDr. T.H., LL.M., advokátem, se sídlem v P., proti žalované MOE PRECISION s. r. o., se sídlem v T.p.O., zastoupené Mgr. Ing. T.V., advokátem, se sídlem v P., o poskytnutí informací, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 34 Cm 124/2020, o dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 9. 2024, č. j. 7 Cmo 16/2023-283, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 9. 2024, č. j. 7 Cmo 16/2023-283, se ruší a věc se vrací odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobou doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 7. 10. 2020 a rozšířenou podáním ze dne 3. 11. 2021 se žalobce domáhá, aby žalované byla uložena povinnost poskytnout mu v žalobě specifikované informace.

[2] Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 25. 7. 2022, č. j. 34 Cm 124/2020-238, uložil žalované zpřístupnit žalobci ve výroku uvedené doklady a informace (výrok I.), zamítl žalobu v části týkající se informací za období, kdy žalobce byl jednatelem žalované (výrok II.), a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok III.).

[3] Soud prvního stupně vyšel (mimo jiné) z toho, že:

1/ Žalobce je společníkem žalované s podílem ve výši 49 %. Od vzniku žalované do 18. 5. 2016 vykonával funkci jejího jednatele.

2/ Žalobce dopisem ze dne 14. 1. 2020, jenž byl žalované doručen dne 16. 1. 2020, požádal jednatele žalované o poskytnutí v dopise specifikovaných informací a předložení dokladů. Současně požádal, aby mohl nahlédnout do veškeré dokumentace týkající se účetnictví žalované a pořídit si její kopie.

3/ Zástupce žalované dne 17. 2. 2020 potvrdil doručení výzvy.

4/ Dne 8. 9. 2020 se konala schůzka zástupců žalované a žalobce. Zástupci žalobce byly na této schůzce předloženy rozvaha společnosti a výkaz zisku a ztrát k 31. 12. 2019, inventární saldo konta za zadané účty „podle firem“ za období od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2019 a zařazené karty, na kterých je seznam majetku žalované, nikoliv však údaje o konkrétních smlouvách či věřitelích a dlužnících žalované. Žalovaná žalobci sdělila, že se jedná o předběžně sestavené dokumenty, přičemž žádné jiné dokumenty ani podklady žalobci již neposkytne; odmítnutí poskytnutí dalších informací neodůvodnila.

[4] Na takto ustaveném základu soud prvního stupně uzavřel, že žaloba je důvodná pouze zčásti. Informace a dokumenty požadované žalobcem za období od roku 2015 do 18. 5. 2016 musely být žalobci známy, neboť v té době vykonával funkci jednatele žalované; proto žalobu v této části zamítl.

[5] Proti rozsudku soudu prvního stupně podali odvolání jak žalobce (do výroku II.), tak žalovaná (do výroků I. a III.).

[6] Vrchní soud v Praze rozhodnutí soudu prvního stupně rozsudkem ze dne 19. 9. 2024, č. j. 7 Cmo 16/2023-283, ve výroku I. změnil tak, že žalobu i v této části zamítl [bod 1) prvního výroku], ve výroku II. ho potvrdil [bod 2) prvního výroku] a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů (druhý výrok).

[7] Odvolací soud doplnil dokazování v odvolacím řízení a vyšel dále (vedle zjištění učiněných soudem prvního stupně) z toho, že:

1/ Ve výzvě ze dne 14. 1. 2020 stanovil žalobce žalované k poskytnutí informací, nahlížení do dokumentů a k pořízení kopií lhůtu do 14. 2. 2020 s tím, že pokud se žalovaná nevyjádří, uplatní svůj nárok soudní cestou.

2/ Výzva byla žalované doručena dne 16. 1. 2020.

3/ Dne 17. 2. 2020 žalovaná na výzvu reagovala e-mailem, ve kterém žalobci sdělila, že mu požadované informace poskytne v rámci příprav na valnou hromadu, kterou hodlá svolat.

4/ Žalobci byl e-mail ze dne 17. 2. 2020 doručen nejpozději dne 25. 2. 2020, kdy navrhl pro nahlédnutí do dokladů termín 9. 3. 2020.

5/ Dne 5. 3. 2020 zástupce žalované žalobci sdělil, že navrhovaný termín nemůže přijmout, a navrhl žalobci jiné možné termíny schůzky.

[8] Odvolací soud zdůraznil, že ustanovení § 156 odst. 2 zákona č. [90/2012](#) Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích; dále též jen „z. o. k.“), neupravuje lhůtu, do kdy je společnost povinna informace poskytnout. Tuto otázku je proto nutné posoudit podle § 1958 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), jenž upravuje čas plnění.

[9] Stanovil-li žalobce (ve výzvě ze dne 14. 1. 2020) žalované lhůtu pro splnění informační povinnosti do 14. 2. 2020, byla žalovaná povinna svou povinnost splnit do označeného dne. Odpověděla-li až dne 17. 2. 2020, uplynula stanovená lhůta marně. Jednoměsíční prekluzivní lhůta začala běžet již od 14. 2. 2020 a uplynula v pondělí dne 16. 3. 2020. Podal-li žalobce žalobu až dne 7. 10. 2020, učinil tak po prekluzi svého práva a jeho žalobě nelze vyhovět.

[10] „Nad rámec“ výše uvedeného pak odvolací soud konstatoval, že žalobce v žalobě uvedl jiné požadavky na poskytnutí informací než ve výzvě ze dne 14. 1. 2020, což by byl též důvod pro zamítnutí žaloby.

II. Dovolání a vyjádření k němu

[11] Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), máje za to, že rozhodnutí závisí na vyřešení (v rozhodovací praxi odvolacího soudu dosud neřešené) otázky určení počátku běhu prekluzivní lhůty k podání žaloby podle § 156 odst. 2 z. o. k.

[12] Dovolatel nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, podle něhož tato lhůta začala běžet ode dne, kdy marně uplynula lhůta, již určil žalované ve výzvě ze dne 14. 2. 2020. Jakkoliv je smyslem prekluzivní lhůty přimět společníka k tomu, aby svá práva uplatňoval včas, v souladu se zásadou vigilanti bus iura, není podle dovolatele možné připustit výklad, podle něhož by měla nečinnost společnosti, či dokonce aktivní příslib poskytnutí informací, stejné důsledky, jako výslovné odmítnutí společnosti poskytnout požadované informace.

[13] Takový výklad odporuje § 6 o. z., jakož i principu právní jistoty, a vede k absurdním závěrům, kdy společník bude nucen podávat preventivní žaloby i v případě, kdy s ním společnost komunikuje a poskytnutí informací přislíbí.

[14] Nehledě k řečenému dovolatel odvolacímu soudu vytýká, že na běh promlčecí lhůty neaplikoval podle § 654 odst. 2 o. z. pravidlo § 647 o. z., podle něhož tato lhůta neběží po dobu mimosoudního jednání mezi věřitelem a dlužníkem. Ze skutkového stavu zjištěného soudy přitom vyplývá, že dovolatel vedl se žalovanou od doručení výzvy k poskytnutí informací až do jejich společné schůzky dne 8. 9. 2020 jednání o mimosoudní dohodě. I kdyby tudíž prekluzivní lhůta započala běžet dříve, než žalovaná výslovně na schůzce dne 8. 9. 2020 odmítla další informace dovolateli poskytnout, od 17. 2. 2020 do 8. 9. 2020 by neběžela.

[15] Dovolatel navrhuje, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek spolu s rozsudkem soudu prvního stupně změnil tak, že žalovaná je povinna mu poskytnout všechny jím v žalobě požadované informace.

[16] Žalovaná považuje rozhodnutí odvolacího soudu za správné a souladné s judikaturou Nejvyššího soudu. Navrhuje, aby je dovolací soud jako nepřipustné odmítl, případně jako nedůvodné zamítl.

III. Přípustnost dovolání

[17] Dovolání bylo podáno včas, osobou oprávněnou, splňující podmínku podle § 241 odst. 1 o. s. ř.; dovolací soud se proto zabýval jeho přípustností.

[18] Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř. pro řešení dovolatelem předestřené (a v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud neřešené) otázky určení počátku běhu prekluzivní lhůty k podání žaloby podle § 156 odst. 2 z. o. k.

IV. Důvodnost dovolání

[19] Podle § 155 z. o. k. má společník právo na valné hromadě i mimo ni požadovat od jednatelů informace o společnosti, nahlížet do dokladů společnosti, kontrolovat údaje obsažené v předložených dokladech a další práva na informace určená společenskou smlouvou; to platí obdobně pro společnickova zástupce, bude-li zavázán alespoň ke stejné mlčenlivosti jako společník a společnosti tuto skutečnost doloží.

[20] Podle § 156 z. o. k. jednatelé mohou poskytnutí informace podle § 155 zcela nebo zčásti odmítnout jen tehdy, pokud a) jde o utajovanou informaci podle jiného právního předpisu, b) je požadovaná informace veřejně dostupná (odstavec první). V případě sporu rozhodne na návrh společníka o tom, zda je společnost povinna informaci poskytnout, soud; k právu uplatněnému po uplynutí 1 měsíce ode dne oznámení o odmítnutí poskytnutí informace se nepřihlíží (odstavec druhý). Po dobu řízení podle odstavce 2 neběží promlčecí lhůta pro uplatnění práv, která jsou na požadovaných vysvětleních závislá (odstavec třetí).

[21] Z judikatury Nejvyššího soudu k výkladu citovaných ustanovení se (mimo jiné) podává, že:

1) Právo požadovat od jednatelů informace o společnosti, nahlížet do dokladů společnosti a kontrolovat údaje obsažené v předložených dokladech (§ 155 z. o. k.) představuje jedno ze základních práv plynoucích z účasti ve společnosti s ručením omezeným (§ 31 z. o. k.). Jeho účelem je umožnit společníkovi podílet se na řízení společnosti (§ 167 odst. 1 z. o. k.), resp. realizovat další práva, jež zákon společníkovi dává, např. právo hlasovat o návrzích usnesení valné hromady, právo podat společnickou žalobu atd.

2) Žádost společníka o poskytnutí informací musí společnost (jednatelé) jako kterékoliv jiné právní jednání společníka posoudit podle jejího obsahu (§ 555 odst. 1 o. z.) a okolností, za nichž byla uplatněna a ze kterých se podává zřejmá vůle společníka (§ 556 odst. 1 o. z.). Společnost by měla společníkovi poskytnout požadované informace a umožnit mu nahlédnout do dokladů způsobem, který umožní společníkovi co nejsnazší realizaci jeho práva a který současně co nejméně zatíží samu společnost (princip proporcionality).

Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 4. 2020, sp. zn. 27 Cdo 2708/2018.

3) Má-li společník za to, že byl ve svém právu na informace společností zkrácen, může se v souladu s § 12 o. z. domáhat ochrany u soudu. Ustanovení § 156 odst. 2 část věty za středníkem z. o. k. stanoví k uplatnění tohoto práva lhůtu, která je svou povahou lhůtou prekluzivní. Stanoví-li totiž zákon, že soud k pozdě uplatněnému právu nepřihlíží (i když to společnost nenamítne), jde ve skutečnosti o zánik práva prekluzí (§ 654 odst. 1 o. z.).

4) Prekluzivní lhůta stanovená v § 156 odst. 2 části věty za středníkem z. o. k. dopadá nejen na případy uvedené v § 156 odst. 1 z. o. k., nýbrž na všechny případy, v nichž společnost z jakéhokoli důvodu (popř. bez uvedení důvodu) odmítla poskytnout společníkovi požadované informace (doklady).

5) V právní úpravě této prekluzivní lhůty se promítá zájem zákonodárce na stabilitě vnitřních poměrů ve společnosti, jimž by časově neomezená (resp. omezená toliko obecnou promlčecí lhůtou) možnost společníka uplatnit své právo žalobou neprospívala.

Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 11. 2022, sp. zn. 27 Cdo 1385/2022.

[22] Nejvyšší soud nepřehlédl, že závěry jím formulované v posledně označeném rozhodnutí byly podrobeny doktrinní kritice, poukazující na nesystémovost právní úpravy prekluzivní lhůty v § 156 odst. 2 z. o. k., a vytýkající Nejvyššímu soudu nedostatečné zdůvodnění jím přijatých závěrů, vztažení prekluzivní lhůty i na právo nahlížet do dokladů a právo kontrolovat údaje v nich obsažené (tedy přijetí teorie jednotného informačního práva) a pomnutí inspiračního zdroje pro úpravu prekluzivní lhůty pro obdobné právo akcionáře akciové společnosti (§ 360 odst. 3 z. o. k.); viz Flídr, J. Prekluze informačních práv společníka s. r. o. a povinnost společnosti opatřit si společníkem požadovanou informaci (současně kritická glosa k rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 27 Cdo 1385/2022). Obchodněprávní revue, 2023, č. 2, s. 77-88.

[23] Jakkoliv Nejvyšší soud souhlasí s autorem, že úprava prekluzivní lhůty pro právo společníka společnosti s ručením omezeným je problematická a poněkud nesystémová, nemůže při jejím výkladu ignorovat jediný možný účel, který úprava této lhůty v českém právním řádu může mít (který lze vysledovat). Jiný smysl než posílení stability vnitřních poměrů společnosti přitom Nejvyšší soud u české právní úpravy (jež se – jak zdůrazňuje i uvedený autor – liší v podstatných bodech od úpravy prekluzivní lhůty téhož práva akcionáře v německém právním řádu, jenž měl být inspiračním zdrojem pro úpravu této lhůty v § 360 odst. 3 z. o. k.) nenachází.

[24] Byť důvodová zpráva k návrhu zákona o obchodních korporacích v tomto směru (jde-li o § 156 odst. 2 z. o. k.) mlčí, lze uvedený záměr zákonodárce vysledovat porovnáním s úpravou jiných práv společníků, resp. členů korporací; viz např. vysvětlení předestřené Nejvyšším soudem k úpravě práva podat návrh na vyslovení neplatnosti usnesení orgánu spolku v § 258 a násl. o. z. v usnesení ze dne 13. 11. 2024, sp. zn. 27 Cdo 2064/2023. V tomto směru je přitom nepodstatné, že řízení o vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady společnosti je zvláštním řízením soudním a řízení o žalobě o poskytnutí informací řízením sporným. Jakkoliv vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady může mít pro společnost (a její vnitřní poměry) typově závažnější dopady, platí, že v obou případech (bez ohledu na povahu řízení) jde o spor uvnitř společnosti, mající vliv na její vnitřní vztahy a fungování, na což zákonodárce reaguje stanovením (relativně krátkých) prekluzivních lhůt pro právo podat návrh na zahájení soudního řízení.

[25] Je-li přitom účelem prekluzivní lhůty sledovaným zákonodárcem posílení stability vnitřních poměrů společnosti, nedává dobrého smyslu, aby tato lhůta byla vztažena toliko na právo na poskytnutí informací (a nikoliv již na právo na nahlížení do dokladů a kontrolu údajů v nich obsažených), a to ještě pouze v případě, kdy jednatel(é) odůvodní odmítnutí informací některým z důvodů výslovně upravených v § 156 odst. 1 z. o. k. Takový výklad by cíl zjevně sledovaný zákonodárcem popřel.

[26] Ustanovení § 155 z. o. k. považuje právo na nahlížení do dokladů a právo kontrolovat údaje obsažené v předložených dokladech za součást (širšího) práva na informace (srov. slovní spojení „...a další práva na informace...“). Ustanovení § 156 z. o. k. pak dopadá na všechna informační práva upravená v § 155 z. o. k. Řečené plyne jak z návětí prvního odstavce (jazykový výklad), tak i ze systematického výkladu. V opačném případě by zákon neupravoval důvody, pro které by společnost mohla odmítnout společníkovi nahlížení do dokladů a kontrolu údajů v nich obsažených, což zejména s ohledem na důvod odmítnutí uvedený v § 156 odst. 1 písm. a) z. o. k. nelze akceptovat.

[27] Jakkoliv si Nejvyšší soud umí představit odlišnou (ke společníkům vstřícnější) právní úpravu, je

věcí zákonodárce, zda takovou úpravu přijme. Úkolem Nejvyššího soudu není zákony tvořit, ale toliko vykládat a (případně) svým výkladem (ústavněkonformním způsobem) dotvářet.

[28] Lze dodat, že úprava prekluzivní lhůty v § 156 odst. 2 z. o. k. je (přínejmenším co do možnosti tuto lhůtu prodloužit či zcela vyloučit) dispozitivní. Nejvyšší soud neshledává žádné hodnoty, jejichž ochrana by měla převážit nad svobodou společníků nastavit si ve společenské smlouvě pravidla pro trvání práva společníka na poskytnutí informací dle § 155 z. o. k. tak, že prekluzivní lhůtu prodlouží či zcela vyloučí.

[29] Zákon váže počátek běhu prekluzivní lhůty na oznámení společnosti o odmítnutí poskytnutí informace. To je adresovaným právním jednáním společnosti vůči žádajícímu společníkovi (srov. shodně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 10. 2024, sp. zn. 27 Cdo 2300/2023, odst. 9). Jde o projev vůle (přičitatelný společnosti), že společníku jím požadovanou informaci neposkytne, mající zákonem předvídané právní následky (zejména rozeběhnutí prekluzivní lhůty k podání žaloby podle § 156 odst. 2 z. o. k.).

[30] Bez ohledu na formu (jež není zákonem upravena), v jaké bude toto právní jednání uskutečněno, se musí vždy jednat o určitý a srozumitelný projev vůle přičitatelný společnosti, adresovaný žádajícímu společníku, jenž se dostane do sféry jeho dispozice (srov. § 570 o. z.) a jenž podléhá výkladu podle pravidel § 555 a násl. o. z.

[31] Obecně přitom platí, že pouhé mlčení určité osoby nelze považovat (bez dalšího) za její projev vůle. Srov. v právní úpravě kontraktačního procesu § 1740 odst. 1 in fine o. z., v rozhodovací praxi rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 11. 2016, sp. zn. 28 Cdo 945/2016, uveřejněný pod číslem 39/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a dále v literatuře např. Melzer, F. § 546. In: Melzer, F., Tégl, P. a kol. Občanský zákoník: velký komentář. Svazek III, § 419-654 a související společná a přechodná ustanovení. Praha: Leges, 2014, s. 517; či Handlar, J. § 546. In: Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1741.

[32] Promítnuto do výkladu § 156 odst. 2 z. o. k. řečené znamená, že sama skutečnost, že se společnost k výzvě společníka nijak nevyjádří (nereaguje na ni), nepředstavuje odmítnutí informace ve smyslu označeného ustanovení, od něhož by započala běžet prekluzivní lhůta k podání žaloby o poskytnutí informace. Neurčuje-li společenská smlouva jinak, platí řečené i tehdy, určí-li žádající společník ve výzvě lhůtu, do které má společnost (podle jeho představ) informace poskytnout.

[33] Skutečnost, kdy (k jakému okamžiku) společnost byla (na základě žádosti společníka) povinna informace poskytnout (odvíjející se mimo jiné od okolností konkrétního případu, typu, rozsahu a podoby požadovaných informací, poměrů ve společnosti atd.), je pro počátek běhu prekluzivní lhůty právně bezvýznamná.

[34] Lze dodat, že v případě „mlčení“ společnosti (absence jakékoliv její reakce na žádost společníka) může společník podat žalobu podle § 156 odst. 2 z. o. k. bez ohledu na to, že mu dosud nezačala běžet prekluzivní lhůta podle posledně označeného ustanovení.

[35] Jelikož právní posouzení věci odvolacím soudem není (co do řešení dovoláním otevřené otázky) správné a dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř. byl uplatněn právem, Nejvyšší soud, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), rozsudek odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 o. s. ř.).

[36] S ohledem na poznámku přičiněnou odvolacím soudem pod bodem 29 odůvodnění jeho rozhodnutí (srov. výše odst. 10 odůvodnění tohoto rozsudku) Nejvyšší soud podotýká, že právní úprava nepodmiňuje vznik oprávnění společníka podat žalobu o poskytnutí informací předchozí

výzvou. Jakkoliv může mít takový postup určité konsekvence (srov. zejména § 143 či § 146 odst. 2 o. s. ř.), občanský soudní řád obecně počítá i s tím, že žaloba může obsahovat hmotněprávní jednání (viz § 41 odst. 3 o. s. ř. a v judikatuře např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2019, sp. zn. 26 Cdo 3607/2019, či ze dne 31. 7. 2023, sen. zn. 29 ICdo 137/2022, uveřejněný pod číslem 62/2024 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Další články:

- [Insolvenční návrh](#)
- [Dražba](#)
- [Dědic](#)
- [Bytové družstvo](#)
- [Přeměna právnické osoby](#)
- [Smlouva \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vznik pohledávky, ovladatelné přírodní síly \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Žaloba pro zmatečnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Prodlení dlužníka](#)